

Sygn. akt IV CSK 439/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi pozwanych
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. I ACa [...]
w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko P. K. i małoletniemu A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwani P. K. i A. K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 marca 2013 r. oddalającego ich skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 20 kwietnia 2011 r. W prawomocnie zakończonej sprawie skarżący zostali zobowiązani do na rzecz powoda D. K.. Przedmiotem sporu była kwota pieniężna, która poprzednik prawny pozwanych odebrał od pożyczkobiorców powoda i - według dokonanych w poprzednim postępowaniu ustaleń, nie przekazał powodowi. Podstawą wznowienia było wykrycie nowego środka dowodowego, mającego wpływ na wynik sprawy, z którego pozwani nie mogli skorzystać w poprzednim postępowaniu. Środkiem tym było oświadczenie z dnia 10 września 2007 r. podpisane przez L. H., występującą w zakończonym prawomocnie postępowaniu jako świadek. W oświadczeniu tym stwierdzała ona, że to ona odebrała pożyczkę od pożyczkobiorcy i przekazała powodowi. Sąd Apelacyjny rozważył znaczenie tego dowodu na tle całości postępowania dowodowego i odmówił mu mocy dowodowej z uwagi na niespójność z szeregiem dowodów przeprowadzonych w sprawie, niekwestionowanych wcześniej, spójnie odtwarzających inny przebieg zdarzeń - odebranie i pokwitowanie zwracanej przez K. P. pożyczki przez L. K., a nie L. H.. Ponadto wskazał, że powód zaprzeczył prawdziwości dokumentu, wobec czego pozwani powinni byli udowodnić jego prawdziwość (art. 253 k.p.c.), jednak nie sprostali temu obowiązkowi. Zdaniem Sądu konieczne było zgłoszenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, którego to środka dowodowego nie mogły zastąpić wyniki postępowania karnego, w którym wydana została opinia potwierdzająca autentyczność podpisu L. H.. Sąd uznał te opinie za dokument prywatny, który nie został usankcjonowany przez przesłuchanie jego autora. Wniosek strony powodowej, nie podtrzymywany przez nią, Sąd uznał za pozbawiony znaczenia. Ostatecznie przyjął, że odnalezione przez pozwanych oświadczenie nie wpłynęło na zmianę ustaleń faktycznych, co uzasadniało oddalenie skargi o wznowienie.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) pozwani zarzucili uchybienie art. 217 § 2

k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 278 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 224 § 1 i art. 236 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 253 w zw. z art. 254 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235 § 1, art. 253 i art. 254 k.p.c.; art. 412 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. oraz art. 406 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący uzasadnili potrzebę przyjęcia ich skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, wynikającą z jednoznacznie błędnego, wynikającego z przeoczenia, przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że pozwani w toku postępowania o wznowienie ograniczyli się do powołania dowodu z opinii biegłego sporządzonej w postępowaniu karnym i nie złożyli wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w postępowaniu cywilnym w celu wykazania autentyczności podpisu L. H., a także pominięcia przez ten sąd dokumentu mającego potwierdzić obecność L. H. w dniu podpisania oświadczenia w Polsce.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać

naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, przesądzająca o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, LEX nr 1375407). W wypadku zarzutów formułowanych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej wpływ uchybień na wynik sprawy jest koniecznym elementem oceny zasadności stawianych zarzutów, wobec czego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzić musi o kwalifikowaną, narzucającą się formę tego wpływu, jednoznacznie wskazującą, że wyeliminowanie uchybienia powodowałoby inną, zgodną z oczekiwaniami skarżącego treść orzeczenia. Tymczasem argumentacja skarżących bazuje przede wszystkim na zarzutach związanych z nieprzeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego co do autentyczności oświadczenia L. H.. Ten brak postępowania, o ile rzeczywiście wystąpił, traci istotność, jeśli uwzględnić, że Sąd Apelacyjny poddał treść oświadczenia ocenie przy założeniu, że jest to dokument pochodzący od L. H. i rozważył jego znaczenie na tle całości materiału dowodowego. Wyniki przeprowadzonej oceny nie mogą być skutecznie kwestionowane w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). W rezultacie nie można uznać, że skarga pozwanych wykazuje oczywistą zasadność. Nie zachodzi zatem przesłanka, którą skarżący uzasadnili potrzebę rozpatrzenia ich skargi.

Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.